

GREFVEN AF
MONTECRISTO.

AF ALEXANDRE DUMAS.

1.

W 261
18

GREFVEN

AF

MONTECRISTO.

AF

ALEXANDRE DUMAS.

ÖFVERSÄTTNING.

FÖRRA DELEN.

STOCKHOLM,
HJALMAR LINNSTRÖMS FÖRLAG.
1882.

P. A. NYMANS TRYCKERI.

1.

Ankomsten till Marseille.

Utkiken på Notredame de la garde signalerade, den 28 februari 1815, skeppet Pharaon, kommande från Smyrna, Triest och Napoli. Som vanligt utgick lots ögonblickligt ur hamnen, skyndade tätt förbi slottet If och gick om bord på det ankommande fartyget mellan Cap de Morgion och ön Rion. Efter vanligheten betäcktes också fästningen St. Jeans plattform af nyfikne, ty ankomsten af ett fartyg är alltid en viktig tilldragelse i Marseille, helst när det, som händelsen var med Pharaon, blifvit bygdt och tackladt på varfvet i det gamla Phocæa, der äfvenledes blifvit lastadt och tillhörde en af stadens redare.

Emellertid nalkades fartyget och hade lyckligen gått igenom det sund, som förmodligen något vulkaniskt utbrott öppnat mellan öarna Calasareigne och Jaros. Det hade seglat förbi Pomègue och framskred under sina tre märssigel, fock, storsegel och mesan, men med så långsam och sorglig gång, att de nyfikna åskådarne med aning om en olycka frågade hvarandra, hvad som kunnat hända om bord. De sjökunnige märkte dock snart, att, om någon olycka inträffat, den samma icke drabbat sjelfva fartyget, ty det visade under segel alla tecken att väl lyda rodrer. Dess ankar hängde klart under kranbjelken, dess vaterstag var lösgjort och anhaladt, och vid sidan af lotsen, som beredde sig att föra in Pharaon genom det trånga inloppet till hamnen i Marseille, stod en ung man, som med lifliga åtbörder och uppmärksamt öga öfvervakade hvarje fartygets rörelse och upprepade hvarje befallning af lotsen.

Den obestämda oro, som rådde bland massan, hade så angripit en af åskådarne på St. Jeans plattform, att han icke förmådde invänta fartygets inlöpande i hamnen, utan hoppade ned i en liten båt, befalde att ro Pharaon till möte och uppnådde det midt för viken vid la Réserve*.

När han såg denne man komma, lemnade den unge sjömannen sin plats vid lotsens sida och gick att med hatten i hand luta sig mot relingen. Det var en ung, aderton eller tjugu års man, lång, smärt, med vackra mörka ögon och hår som ebenholts. I hela hans väsen lågo det lugn och den beslutsamhet, som företrädesvis tillhöra personer, hvilka från barndomen vant sig att kämpa med faran.

* Marseilles mycket omtyckta utvårdshus.

— Ack, är det ni, Dantès! ropade mannen i båten; hvad har då hänt, och hvarför denna sorgsenhet om bord hos er?

— En stor olycka, herr Morrel, svarade den unge mannen, en stor olycka, i synnerhet för mig. På höjden af Civita Vecchia förlorade vi vår förträfflige kapten Leclère.

— Än lasten då? frågade redaren lifligt.

— Den är i fullkomligt godt stånd, herr Morrel, och jag tror, att ni i det afseendet blir nöjd. Men den arme kapten Leclère...

— Hvad har hänt honom då? frågade redaren, synbart lugnad. Hvad har hänt den hederlige kapten Leclère?

— Han är död.

— Fallit öfver bord?

— Nej, han dog i hjernfeber under förfärliga plågor. Derefter fortfor han, vänd till manskapet: Alla man på sin post! Klart att gå till ankar!

Manskapet lydde. De åtta eller tio man, som utgjorde besättningen, skyndade ögonblickligen, somliga till skot, gårdingar och brassar, andra till fockracktaljelpare och gigtåg.

Den unge sjömannen kastade en flygtig blick på denna början till manövern, och då han såg sina befallningar verkställas, vände han sig åter till redaren.

— Men hur kom då denna olycka? fortfor den senare, återtagande samtalet, der den unge sjömannen afbrutit det.

— Ack, herr Morrel, på det mest oväntade sätt. Efter ett långt samtal med hamnkaptenen lemnade kapten Leclère Napolis hamn häftigt upprörd, och ett dygn derefter angreps han af feber samt dog på tredje dagen. Vi ha begrafvit honom på öfligt sätt, och han hvilat, anständigt insvept i en hängmatta, med en tretiosexpundig kanonkula vid hufvudet och en vid fötterna, på höjden af ön el Giglio. Hans värja och hans hederslegionskors medföra vi hem till hans enka. Det lönade visst mödan, fortfor den unge mannen med ett sorgset leende, att slås med engelsmännen i tio år för att slutligen dö i sin säng som andra människor.

— Ja, hvad är att göra, herr Edmond! inföll redaren, som tycktes lugna sig mer och mer; vi äro alla dödliga, och de äldre måste lemna rum för de yngre, ty annars vore ju ingen befordran möjlig, och så snart ni försäkrat mig, att lasten...

— Är i godt behåll, herr Morrel, det svarar jag för. Det här är en resa, hvars vinst jag ej råder er att afstå för tjugufem tusen franc.

Då man just gått förbi Runda tornet, ropade den unge sjömannen: Klart att giga märseglen, focken och mesan!

Befallningen verkställdes med nästan samma raskhet som på ett örlogsfartyg.

— Giga och gårda!

Vid dessa ord föllo alla segel, och fartyget framskred nästan omärkligt, endast till följd af den redan erhållna farten.

— Om ni nu vill gå om bord, herr Morrel, sade Dantès, då han såg redarens otålighet, så kommer just nu er superkarg, herr Danglars, ut ur sin hytt och kan lemna er alla upplysningar ni kan önska. Hvad mig angår, måste jag se till ankringen och kläda fartyget i sorg.

Redaren lät icke säga sig detta två gånger. Han tog tag i ett tåg, som Dantès nedkastade, och med en skicklighet, som skulle gjort heder åt en sjöman, klättrade han uppför de klossar, som voro spikade på fartygets svängda yttersida, under det att Dantès gick tillbaka till sin plats som styrman och afstod ordet åt den person, han infört under namnet Danglars och som, utkommande ur sin hytt, nu verkligen gick redaren till möte.

Den nykomne var en tjugufem till tjugusex års man, med ett temligen dystert ansigtsuttryck, krypande mot förmän, spetsk och högdragen mot underordnade. Han var också, utom sin egenskap af superkarg, som alltid är mindre behaglig för sjömän, lika illa tåld af besättningen i allmänhet, som Edmond Dantès var älskad af den.

— Nå, herr Morrel, sade Danglars, ni känner redan till vår olycka, icke sant?

— Ja. Stackars kapten Leclère! Det var en bra och hederlig man.

— Framför allt en utmärkt sjöman, gränad mellan himmel och vatten, som det höfves en man, hvilken har någon förtroendeplats hos ett så betydande hus som firman Morrel & Son, svarade Danglars.

— Men, invände redaren, hvilken med ögonen uppmärksamt följde Dantès, som nu sökte sin ankarplats, likväl tycker jag, att man icke behöfver vara så gammal sjöman, som ni säger, herr Danglars, för att känna sitt yrke. Se bara på, hur vår vän Edmond sköter sin sak som en man, den der icke behöfver fråga någon till råds.

— Ja, svarade Danglars med en sidoblick, som blixtrade af hat, ja, han är ung och tror sig duga till allt. Knapt var kaptenen död, förrän han tog befälet utan att fråga någon till råds, och han lät oss förlora halfannan dag vid ön Elba i stället för att afgå rakt till Marseille.

— Hvad beträffar, att han tog befälet på fartyget, genmålde redaren, så var det hans skyldighet som närmaste man, men om han förlorade halfannan dag vid Elba, så var det orätt, i fall fartyget ej lidit någon skada, som måste lagas.